

MOJANG

MINECRAFT

HAVÁRIA

TRACEY
BAPTISTE

FRAGMENT

Minecraft: Havária

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Tracey Baptiste
Minecraft: Havária – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tracey Baptiste

MINECRAFT / HAVÁRIA

 FRAGMENT
čítanie pre radosť a poučenie

2018

Elliotovi, Avery a Lindsay

KAPITOLA 1

Rada by som zistila, kto vymyslel frázu „všetko sa deje z nejakého dôvodu“ a povedala mu, čo si o tom myslím. Pretože to posledné, čo niekto potrebuje počuť, keď sa jeho život úplne zrúti, je, že to je vlastne správne. Že aj keby si mal čarovný stroj času, ktorý by sa vedel vrátiť a napraviť tvoje chyby, tak by si ho určite nemal použiť? No jasné. Tomu *nikto* naozaj neverí.

Samozrejme, že nie je žiadna správna vec, čo by sa dala povedať po tom, čo sa všetko úplne rozpadlo. Lepšie je sa snažiť hýbať vpred, napraviť svoje chyby a dúfať, že sa všetko nakoniec nejak vyrieši. Zdá sa mi, že by som tu mala povedať niečo múdrejšie, ale nie. To je všetko, čo mám. No a ešte to s tým strojom času. To je tiež možnosť.

Každopádne, tá chyba, ku ktorej by som sa chcela vrátiť a napraviť ju, sa stala pred niekoľkými dňami. Nevedela by som ti ale povedať pred koľkými dňami. Čas je teraz trochu... rozhádzaný. A aj tak sa nemôžem vrátiť späť a zmeniť to. Správne? Ale v jeden piatok, pred nejakým časom, sme ja s mojím najlepším kamarátom smerovali na takú sociálnu udalosť, vykopnutie školského roka, tiež známu ako Uvítacia hra.

Prehovorila som Lonnieho, aby so mnou šiel, aj keď ani jeden z nás nie je fanúšikom športu. Boli sme v skutočnosti hráči. Športy – ak neboli vo videohre – neboli vysoko v našom rebríčku priorít. Ale pomyslela som si, keďže Uvítacia hra bola jeden z tých významných stredoškolských zážitkov, z ktorých robia vo filmoch takú veľkú vedu,

tak prečo to neomrknúť? Ako čerstvá prváčka som bola zo strednej školy potajme nadšená. Bolo to ako odomknutie nového levelu vo videohre života – veľké skrinky pre väčší inventár, väčší bossovia ako napríklad maturity, chápeš. Lonnie, na druhej strane, nebol z Úvítacej hry až taký nadšený. Preto som našu dohodu trocha osladila, doslova. Povedala som mu, že upečiem svoje slávne perníčky a prinesiem deku, aby sme sa mohli usadiť s čokoládou v zuboch. Rada by som si myslela, že to boli tie perníčky a deka, ktoré ho presvedčili, ale neviem. Nie je veľa tretiakov, ktorí by chceli byť videní s prváčkou, ale my sme boli priatelia, odkedy som mala šesť rokov a on mal osem. Takže sme akosi obišli bežné stredoškolské podmienky priateľstva. Každopádne, ide o to, že to všetko bola moja chyba. Všetko, čo sa stalo, je na mňa.

Lonnie sa ukázal okolo piatej. Vyšla som s perníčkami a dekou, nasadla do auta, povedala mu, že môže ísť a začali sme sa rozprávať o Minecrafte. Naša obvyklá konverzácia.

„Postavala si všetky pasce,“ spýtal sa.

Pokrčila som nosom. Nepostavala. Hlavne preto, že som zabudla.

„Vlastne som myslela, že bude lepšie, ak trocha zapracujem na základni. Rozhodla som sa spraviť podlahu skleníka zo skla, aby sme mohli dole na všetko vidieť.“

„Takže vravíš, že si nedokončila, čo si povedala, že dokončíš. Znova.“ Lonnie znel viac ako sklamaný otec, než ako kamarát, čím ma nútil brániť sa.

„Vrátim sa k tomu po tom, ako dokončím nový skleník,“ povedala som. „Neviem prečo musíš byť ku mne kvôli tomu taký nepríjemný.“

„Bianca.“

„Lonnie.“

„Musíš sa držať plánu. Celý tento svet sa rúti do záhuby. Ak chceme mať niečo, čo funguje vážne dobre, musíme spraviť to, na čom sme sa

dohodli, že to spravíme. Nie je to celé zmysel testovacieho sveta? Prívieš to tam do dokonalosti a potom to preniesť do reálnej hry?“

„Myslela som, že zmyslom testovacieho sveta bolo robiť šialené veci, aby sme videli, čo funguje a čo nie. Správať sa tak šialene, ako len dokážeme, vyhadzovať veci do vzduchu, robiť neporiadok a nikdy to nemusieť napraviť.“

Lonnie povzdychol. Prešiel si rukou po svojej nakrátko ostrihanej hlave a zatlačil si na sekundu na viečka, ako keby cítil bolesti. Keď znova otvoril oči, boli hmlisto sivé ako obloha, nie lesklo, oceľovo sivé, aké mal, keď mal dobrú náladu.

„Myslel som, že chceš robiť na tomto projekte,“ povedal. „Povedala si, že chceš vytvoriť celý nový svet. Nové krajinky. Celé osady. Kompletne nové pravidlá spoločnosti a potom sa s nimi zahrávať.“

„Áno, ale...“

„Ale najprv to musíme vytvoriť. A aby sme to vytvorili, potrebujeme mať plán, Bianca.“

Nechcela som, aby sme sa hádali. Nevedela som, čo mám povedať, aby prestal dýchať sťažka, ako keby bol rozhnevaný drak, ktorý sa pripravuje vychrliť na mňa oheň.

„Nikdy nedodržiavaš plán. Najprv povieš, že chceš niečo urobiť, a ja poviem: Okej, tu je plán. Potom povieš: Skvelý plán! a potom sa ani nesnažíš tváriť, že robíš to, čo som naplánoval.“

Ó, takže toto bude naozajstná hádka.

„A namiesto toho ti tu robím šoféra,“ dodal.

„Práve si dostal vodičský preukaz. Potrebuješ trénovať,“ povedala som. „Navyše, pomysli na to, ako si rozšíriš obzory tým, že konečne pôjdeš na naozajstnú športovú udalosť.“

„Odkedy máš rada šport?“ spýtal sa.

Pokrčila som plecami. „Odkedy idem prvýkrát na nejakú veľkú školskú akciu a chcela som len vidieť, aké to je byť vonku s davom.“

„Davy sú len iné pomenovanie pre moby. Ver mi, stredná škola nie je až taká dobrá, ako sa hovorí.“ Odbočil a trielil cez Elm Road. „Kde je vlastne to hlúpe ihrisko?“

„O dve ulice ďalej a potom doprava,“ povedala som samolúbo.

Zastavil na semafore a vytočil motor. Dokonca aj pohyby jeho tela vyzerali podráždene. Zahryzla som si do hornej pery a začala si obtáčať jeden z mojich vrkôčikov okolo prsta.

„Vieš o tom, že chcú zbúrať ihrisko?“ povedala som odrazu.

Na semafore zasvietila zelená a on sa rozbehol vpred.

„No a?“

„Chceš ho ešte vidieť, kým bude úplne preč?“

„A na čo?“

„Hmm, pretože to bolo miesto, kde sme zažili naše najväčšie dobrodružstvá?“ spýtala som sa. „Pretože už nikdy nebude vyzerat rovnako? Pretože to bolo *naše* miesto?“

„No dobre.“

„Pamätáš si, kadiaľ sa tam ide?“ doberala som si ho. Uprel na mňa svoje oceľovosivé oči a ja som sa uškrnula. Ten pohľad som poznala. Znamenal, že naša malá hádka sa skončila.

Namiesto toho, aby odbočil doprava na Grandview, odbočil doľava.

Ihrisko už vyzeralo ako mesto duchov. Hojdačky už nemali sedačky. Jediné, čo po nich zostalo, bol strakatomodrý stojan v tvare písmena A, z ktorého sa lúpala vyblednutá farba. Lanový most spoľovice ležal na čiernej gumovej podložke a jeden koniec mal stále pripevnený k tomu, čo voľakedy bola lezecká stena, keď ešte na nej boli úchyty na nohy a ruky.

Vyliezla som po rebríku, ktorý sa teraz knísal, keďže nebol riadne upevnený, spustila som sa dole šmyklávkou a pristála som pri Lonnieho tenisákach.

„Chceš sa spustiť?“ spýtala som sa.

Zatriasol hlavou. „Som prekvapený, že toto je prvá renovácia, ktorú robia, odkedy sme boli malí,“ povedal. „Pravdepodobne mali toto miesto zavrieť už dávno.“

„Ale to je naše miesto!“ povedala som.

„Bolo,“ odpovedal Lonnie, no nie nepríjemne. Toto ihrisko bolo miesto, kde sme sa stretli, kde sme sa stali priateľmi a kde sme si predstavili naše prvé spoločné svety. Na lanovom moste sme predstierali, že sme dobrodružní piráti, skákali sme z hojdačiek ako artisti a bránili sme našu pevnosť pred nájazdmi imaginárnych zombií. Vlastne, jedným z našich prvých projektov v Minecrafte bolo vytvoriť lepšiu verziu tohto ihriska. Zem bola vždy z lávy, samozrejme.

Počas celého toho času sme vždy držali spolu, aj keď sa to samotné ihrisko rozpadalo.

„Spomínaš si, keď som sa pokúšala spraviť premet z preliezačky a ty si ma chytil?“ spýtala som sa dúfajúc, že vzbudím trocha nostalgie.

„Áno, za svoju dobrotu som si zlomil zápästie,“ triasol hlavou Lonnie. „Nikdy si nebola dobrá v plánovaní, ani vtedy, vždy si chcela prekonávať hranice, ale nikdy si nerozmyšľala nad zakončením.“

„Vieš, keby som chcela lekciu, mohla som ísť aj do triedy,“ prekřížila som ruky.

Lonnie pokrčil plecami, kopol do vyblednutého plastového vrchnáka z čohosi a odkráčal k tomu, čo bolo voľakedy preliezačkou. Väčšina tyčiek bola na hromádke na zemi. Nasledovala som ho. Potichu na tú hromádku pozeral. Slnko práve zapadalo a vrhalo na ihrisko oranžovú žiaru. Okolo nás zavládlo ticho.

Mal pravdu. Toto miesto viac už nebolo naše.

„Poďme už,“ povedala som.

„Uvítacia hra, jasné!“ posmieval sa mi.

Načiahla som za ním ruku a cítila som elektrický výboj, keď ma chytil za prsty a pohupoval nimi, ako sme kráčali k autu. Väčšina ľudí

si myslela, že bolo naozaj zvláštne, že sa takto bavíme. Dvojročný rozdiel na strednej škole je obrovský. Hlavne, keď chodíte na dve rôzne stredné školy. Je to ako snažiť sa dohovoriť s niekým na druhej strane Veľkého kaňonu. Naštartoval motor, zvrtol sa v úzkej uličke a potom vytrielil vpred.

Vytiahla som svoj telefón a naštartovala Minecraft appku.

„Ak mi plánuješ celý večer frflať za to, že som nepostavala tvoje hlúpe pasce, aspoň by si mal oceniť túto skvelú sklenenú podlahu, ktorú som postavala v skleníku.“

Zamávala som mu pred tvárou obrazovkou telefónu.

„Pozri!“

„Bianca, prestaň. Šoférujem.“ Lonnie rukou odrazil telefón na bok.

Zatočil ostro doľava a pneumatiky zapišťali. Oranžová žiara zapadajúceho slnka nás nakrátko oslepila, nachvíľu sme sa dostali do šmyku a Lonnie zatočil volantom, aby to napravil. Potom sme si uvedomili, príliš neskoro, že sa na nás niečo rúti, že sme museli prejsť na červenú, ale stále sme cez slnečné svetlo nerozoznali, čo to bolo za objekt. No vedeli sme, že to nebolo malé. Všetko sa to zdalo spomalené, niekoľko sekúnd sa natiahlo na roky, až kým sa z reproduktorov auta nezval robotický ženský hlas.

„Nebezpečenstvo zrážky! Odporúča sa úhybný manéver!“

Atmosféra v aute sa v momente premenila z elektrizujúceho napätia na ostrý strach, keď sa prichádzajúce auto rútilo na nás príliš rýchlo na to, aby sa s tým dalo niečo robiť.

„Keď už bolo to auto dostatočne blízko a zakrylo slnko, videla som tvár toho druhého šoféra, aj keď nie jasne. Mal tmavé oči a rovné vlasy, ktoré mu stáli vo všetkých smeroch. Jeho hlava bola hodená dozadu, keď sa jeho zelené auto zrazilo s našim modrým. Pamätám si, ako kov vŕzgal, keď sme do seba vrazili, ohýbal sa modrý cez zelený cez modrý a cez zelený, ako kúsky vecí začali lietať okolo. Sklo, železo.

V jednom okamihu sa dokonca zdalo, že aj sklo sa rozbilo a roztrieštilo na zlomky lúčov, ktoré pálili moje oči a kožu. A potom som zacítila pach dymu. A chuť krvi. A ako ma niečo poškriabalo tak, že som mala pocit, že ma to rozpáralo niekde uprostred. Myslela som si, že ma to rozpolilo. Otočila som sa snažiac sa zistiť, čo sa deje, či dokážem nájsť Lonnieho tvár, aby som z jeho očí vyčítala, ako veľmi zlé to je. Ale nevidel som ho. Bolo to akoby zmizol a zostala som len ja, to modré auto a to zelené auto, ktoré teraz vyzeralo ako len nejaká pokrčená vec v daždi skla, ktoré padalo všade okolo mňa a šokujúce zistenie, že muž z toho druhého auta bol priamo na mne, ako keby sme šli v aute spolu. Bol priamo tam. Mohla som sa načiahnuť a dotknúť sa ho. A pokúsila som sa. Lenže moje ruky sa nehýbali. Nič sa nehýbalo okrem áut, ktoré najprv smerovali k sebe a potom sa od seba odrazili. Tak som sa pokúsila kričať Lonnieho meno, ale z mojich úst nič nevyšlo.

A potom všetko sčernelo.

KAPITOLA 2

Nado mnou bola svetelná žiara. Na chvíľu som spanikárila, no potom som si uvedomila, že to je len pouličná lampa. Musela som ležať na zemi. Lenže som nič necítila. Ani zem, ani svoje telo. Nemohla som sa ani pohnúť. Pokúsila som sa niečo povedať, ale ani moje ústa nefungovali. Nado mňa sa nahla žena s blondávim copom a zamračila sa. Pozrela sa hore a ústami niečo naznačila niekomu, koho som nevidela. Nie, ona rozprávala. Ale nepočula som ju. Nepočula som nič. Zdalo sa, že iba moje oči fungujú, a aj tie ... Všetko bolo tmavé a obmedzené, ako keby som sa mohla pozeráť iba hore.

Pokúsila som sa niečím pohnúť. Hocičím. Prstom. Jazykom. Nič nešlo. Premýšľala som, či som mŕtva a môj duch sa tu len chvíľu zdržal, kým odíde tam, kam chodia duchovia. Možno bol tiež zaseknutý a nemohol sa hýbať. Možno sme boli obaja paralyzovaní.

Tá blondávä pani mala na sebe tričko s nášivkou, na ktorej bolo napísané POHOTOVOSTNÝ TECHNIK NEMOCNICE HOLY ANGELS. Vyzeralo to, že hýbe rukami nad mojím telom, robila niečo, neviem čo, pretože som stále nič necítila a nemohla som ani pohnúť očami dosť na to, aby som to videla.

Premýšľala som, či som stále na mieste nehody, či bol Lonnie nablízku, či bol v rovnakom stave ako ja, či tu bol aj ten druhý vodič, či ten niečo cítil, či moji rodičia alebo moja sestra vedeli, kde som, či tu umriem.

Môj pohľad sa natriasal a posúval, keď ma presúvali. Svetelná žiara z pouličnej lampy zmizla. Nebo nado mnou bolo tmavé, oveľa tmavšie, ako bolo keď sme s Lonniem odišli z parku. Snažila som sa odhadnúť, ako dlho trvá, než nebo tak stmavne. Niekoľko minút? Hodín? Ako dlho som tam bola?

Potom sa mi začali vracat' ostatné zmysly.

Najprv nado mnou zazvonil hlas tej záchranárky. „Dostaňte ju na nosidlá!“

V pozadí bol zvuk sirén, pobežujúcich ľudí, kriku, ktorému som dobre nerozumela a nepomýliteľný zvuk ohýbajúceho sa kovu. Počula som škripot štrku pod nohami a zacvaknutie niečoho podo mnou. Presúvali ma, pomaly a hladko. Hviezdy sa točili.

Ďalší sa vrátil čuch. Nával prenikavého dymu a štiplavej gumy. Sladkého a niečoho zemitého.

Potom som zacítila krv vo svojich ústach. Pohla som jazykom a snažila ucítiť vnútro úst. Všetko bolo mäkké, špičkou jazyka som cítila nejaké ostré úlomky a prázdne opuchnuté ďasná.

Ešte viac zvukov. Krik, plač, náreky. Alarm auta hulákal a robotický hlas pokojne intonoval, že pomoc je na ceste.

Červené svetlo sa odrážalo od lesklého bieleho náteru sanitky.

Vnútro sanitky. Hladký biely strop. Kovové západky na nádobách so zásobami nado mnou. Tváre záchranárky a ďalšieho chlapa, ktorí sa nado mnou prehýbali. Jedna tvár usmiata, druhá zamračená, lenže som nevedela rozoznať, ktorá je ktorá, pretože moje oči nevedeli ani na jednu zaostriť a ja som nadsakovala a siréna húkala, takže sme už museli byť na ceste do Holy Angels.

Prešli sme na hladký rovný úsek cesty a môj zrak sa zlepšil.

Bol to ten chlap. Ten chlap sa usmieval.

Potom ma vyložili a okamžite ma zalial pach dezinfekcie. Svetlá v nemocnici boli svetlobiele... Nieкто by im mal povedať, že to nie

je upokojujúce. Mali by si namontovať žiarivé svetlá, také, ako sú na ulici. Zavrela som oči a počula, ako vedľa mňa bežia nohy obuté v pískajúcich plátenkách a ako sa do toho krútili kolieska na vozíku a ako poskakovali po nemocničnej dlážke. Aj cez zavreté viečka som videla, ako na mňa žiari svetlo, a vždy som vedela, keď sa nado mňa niekto nahol, lebo na moju tvár vrhal tieň.

Zrazu som začala znova cítiť. Začalo to ako vlna v mojich končatinách. Bolo to ako keby ruky a nohy stiahli z kože. Všetko, čo som cítila, bola bolesť. Vykrikla som a tí, čo popri mne bežali, ešte zrýchlili. Bolesť prechádzala dovnútra k môjmu žalúdku a potom prešla do mojej hlavy. Nebolo nič, čo ma nebolelo. Moje nohy, moje ruky, môj trup, môj krk, moja hlava, moje ústa, moje oči. Cítila som, ako keby som prešla mlynčekom. Nevedela som prestať kričať aj napriek tomu, že ma z toho ešte viac bolelo hrdlo. Nevedela som prestať. Myslím, že sa snažili ma zastaviť. Cítila som, ako ma presúvajú, ako ma tlačia a počula som, ako sa mi snažia dačo povedať, ale cez svoj krik som im nič nerozumela. Vedela som len to, ako sa cítim, a to, ako všetko bolí, a myslela som si, je toto umieranie? Snažila som sa im povedať: „Zastavte to!“

A potom všetko zastalo.

Zobudila som sa v malej bēžovej miestnosti s vertikálnymi vinylovými žalúziami a okolo mňa pípali prístroje. Na každej strane bēžového plastového stola na kolieskach boli dve očalúnené stoličky s drevenými opierkami. Moje telo zakrývala modrá prikrývka. Nevidela som, v akom som stave, iba to, že moje nohy sa zdali oveľa väčšie ako obvykle, takže som usúdila, že boli obe v sadre. Skvele. Ani svoje ruky som nevidela. Snažila som sa nimi pohnúť, no nešlo to. Buď som bola bezruká, alebo tá anestézia, ktorú mi dali, ešte neprestala účinkovať. Cítila som sa unavená a k tomu som z celého tela cítila tupú bolesť. Aspoňže som už vedela hýbať očami, takže som sa mohla poobzerať.

Bola som sama. Bola som tu len ja, pípajúce prístroje a ružový plastový džbán, ktorý stál orosený na tom stole na kolieskach. Ale žiadne šálky. Vyplazila som jazyk. Moje pery boli suché. Trocha vody by mi bodlo, no nevyzeralo to tak, že môj hlas funguje, takže som si nemohla vypýtať, ani keby som nebola sama. Snažila som sa pohnúť prstami a zistiť, či tu nie je niekde tlačidlo, ktorým by som mohla niekomu, hocikomu, dať vedieť, že som sa prebrala a aby sa o mňa začali starať, prípadne mi povedali, čo sa stalo, alebo hocičo, no stále som necítila svoje prsty, ani som nevedela, či ešte nejaké mám.

Premýšľala som, ako asi vyzerám.

Zaujímalo ma, kde sú všetci.

Zaujímalo ma, čo sa stalo Lonniemu.

Keď som sa znova prebrala, mala som výhľad na nemocničnú stropnú dlaždicu. Takú tú bežnú, ktorá je hybridom šedej a béžovej – mojej zahmlenej mysli napadlo, *šéžová?* – uloženú do mriežky, ktorá ťa núti tie dlaždice rátať, hlavne ak je to jediná vec, ktorú vidíš. Svetlá boli stlmené a nevedela som rozoznať, či je to tá istá miestnosť, v ktorej som bola predtým, alebo či ma presunuli. Bola menšia, než som si pamätala, a zdalo sa mi, že počujem menej bzučania a pípania než naposledy, keď som bola pri vedomí. Usúdila som, že to bol pokrok. Pokúsila som sa pohnúť. Znova neúspešne a tentokrát som vôbec nevidela svoje telo, lebo som ležala rovno. Možno moje nohy zmizli. Alebo celé moje telo. Zamyslela som sa, či by človek mohol technicky prežiť ako samotná hlava.

Tiež som zvažila, že som zmätená z liekov. Pripadalo mi to ako múdre zhodnotenie mojej mentálnej spôsobilosti.

Dvere sa otvorili a zavreli a počula som šepot mojej mamy: „Čo myslíte, ako dlho ešte?“

„Zotavovanie bude náročné, pani Marshallová. Jej zranenia sú rozsiahle. Budeme to musieť brať krok za krokom.“

Počula som niečo ako tichý plač a potom hlas môjho otca: „Carrie by ju rada videla. Privediem ju po škole.“

Carrie nemala školu v sobotu. Chcela som sa spýtať, o čom hovoria. Ale potom mi napadlo, že pravdepodobne už nebol piatok, ani víkend. Chcela som povedať *Ahojte*, ale to, čo vyšlo z mojich úst, bolo celkom elegantné *Uunghh*. Môj slovník bol zredukovaný na slovník osadníka z Minecraftu.

Moji rodičia pribehli ku kraju postele, nadšení, že som vydala vôbec nejaký zvuk.

Hej, skúsila som znova. *Uhh* vyšlo z úst.

„Bianca!“ povedala jemne moja mama. Po tvári jej stekali slzy a zanechávali bledohnedé stopy v jej mejkape.

„Ako sa cítiš?“ spýtal sa môj otec.

Pokúsila som sa prikývnuť. Zabolelo to.

Ďalšia prišla k posteli žena v bielom plášti a moji rodičia odstúpili. Mala veľké tmavohnedé oči a čierny vkroč, ktorý mala prehodený cez jedno plece. Keď sa nahla bližšie, jej vlasy odkryli jej menovku, na ktorej bolo napísané DOKTORKA NAYOVÁ.

„Ahoj, Bianca,“ povedala. „Som rada, že si sa prebrala.“

„Ako dlho som bola mimo?“ pokúsila som sa opýtať. Ale iba som ďalej stenala. A trocha slintala, nerada priznávam. Moja mama sa nahla s obrúskom, aby mi otrela slinu a tvárila sa ustarostene.

„Od tvojej nehody ubehol takmer týždeň,“ povedala doktorka Nayová, ako keby mi bolo perfektne rozumieť. „Konečne si bola dostatočne stabilizovaná na to, aby sme ňa mohli prebrať.“

„Aké mám poranenia, doktorka?“

Doktorka Nayová ťukla do niekoľkých tlačidiel na svojom tablete a z kamery na okraji tabletu sa začal premietiť hologram. Pred mojimi očami sa zjavila moja miniatúrna verzia. Bolo to zvláštne, ako sa pozeráť na plánik svojho tela.

„Máš veľké šťastie, Bianca. Ak by si mala túto nehodu o pár rokov skôr, nie som si istá, či by sme mali tú správnu technológiu, aby sme ti pomohli.

Rozhodne som si nepripadala, ako keby som mala šťastie, keďže som bola celá v sadre, ale verila som jej. Doktorka Nayová ešte párkrát ťukla do tabletu a hologram môjho tela sa rozžiaril načerveno na takmer desiatich miestach. Bolo to strašné: dve zlomené ruky, zlomená stehenná kosť, tri zlomené kosti v mojej pravej nohe, dve zlomené rebrá, splasnuté pľúca a otras mozgu. Vyzerala som, ako keby hra na operáciu dopadla príšerne zle.

„Ešteže si bojovníčka,“ povedala doktorka Nayová.

Nespomínala som si, že by som bola schopná bojovať alebo vedieť, kto bol okolo mňa, ani to, ako som sa dostala do tejto škaredej malej izby, ktorá smrdela borovicovým čističom, liekmi a močom – o ktorom som dúfala, že nebol môj, ale vedela som, že pravdepodobne bol.

Doktorka Nayová sa nado mňa nahla a upravila prietok z vrecúška, ktorý šiel do infúzie. Odrazu som zacítila napravo odo mňa niečo chladné a znova som sa usmiala, konečne znova cítiac svoju ruku. Chlad sa rozšíril a úplne ma zalial, potom na mňa ako hmla padla otupenosť. Doktorka Nayová pokračovala v rozhovore o mne s mojimi rodičmi. Zdalo sa, že toho bolo veľa na prebratie. Snažila som sa načúvať, ale mala som problém počuť. Mala som problém cítiť. Celkovo som mala problém. Bolo to ako plávať hore silným prúdom. A zrazu znova tma.

Do tretice všetko dobré, pomyslela som si, keď som sa znova prebrala. Tentokrát bolo svetlo jasnejšie, moje telo bolo podpreté a videla som celú tú béžovú izbu so zakrytými stoličkami, plastovým stolom na kolieskach a znova ten zarosený ružový džbán. Déjà vu. Až na môjho otca, ktorý sedel v jednej zo stoličiek a čítal magazín

InfoTech. Na starého chlapa má stále výborný prehľad o najnovších technológiách. No, to bude tým, že je to jeho práca.

„Ahoj,“ povedala som. Tentokrát to dokonca znelo ako rozoznateľné slovo, čo ma prekvapilo, takže som vydala slabučký zvuk, ktorý spolovice znel, akoby mi zabehlo a z druhej polovice ako nárek. Áno, bolo to také divné, ako si predstavuješ. Ver mi.

Môj otec prakticky vyskočil zo stoličky. „Ahoj,“ povedal. „Ako sa cítiš?“

Pokrčila som plecami, alebo aspoň som si to myslela. Nemyslím si, že sa nejaká časť môjho tela vôbec pohla.

„Čo sa stalo?“ spýtala som sa napriek tomu, že som si bola plne vedomá toho, čo sa stalo, no nenapadala mi lepšia otázka.

„Mala si dosť vážne poranenia,“ povedal tichým hlasom, ako keby to mohol zhoršiť tým, že to povie hlasnejšie. Načiahol sa k jednému z pípajúcich prístrojov a dotkol sa obrazovky. Rozrušilo ma to, ale nič sa nestalo. „Chvíľu tu ostaneš,“ povzdychol. „Podstúpila si zopár operácií a máš niekoľko sadier.“ Položil mi na čelo svoju teplú ruku. „Museli sme ti zohnať aj plastického chirurga. Takže jazvy nebudú také zlé.“

Musela som sebou asi trhnúť, pretože jeho tvár zbledla.

„Nie je to také zlé. A budeš v poriadku. Z najhoršieho si vonku, ako sa hovorí.“ Zachichotal sa, zaľukal časopisom na plastové zábradlie postele a o krok ustúpil. Bolo zjavné, že nechcel nič viac povedať.

„Lonnie?“ spýtala som sa.

„Čo?“ spýtal sa. Tváril sa, akoby ho niečo bolelo. Potom niekoľkokrát zažmurkal, vyzeral až chorý. „Bianca, ...“

Otvorili sa dvere a nimi vošla doktorka Nayová. „Dobrá ráno, Bianca! Ako sa cítiš?“

Ako keby ma zrazilo auto, chcela som zavtipkovať, no potom som si to rozmyslela.

Môj otec ustúpil, aby sa mohla dostať bližšie. Zobrala si z krku stetoskop a začala počúvať moju hruď. „Dýchanie je konečne v poriadku.“

Ja som nedýchala? Kedy moje dýchanie nebolo v poriadku? premýšľala som.

Pozrela sa na môjho otca a prikývla: „Je to šampiónka.“ Potom sa otočila k tabletu, ktorý mala položený na stole, a niekoľkokrát ťukla do obrazovky. Znova sa objavila moja zmenšenina, modrá a vznášala sa nad tabletom. Doktorka Nayová ma previedla všetkými operáciami, ktoré som podstúpila, kým som bola mimo.

„Výsledky všetkých testov sú lepšie,“ povedala. „Teraz je to už len otázka zotavenia sa, čo znamená, že tu v nemocnici budeš musieť chvíľu zostať.“

Môj otec sa na mňa pozrel svojimi smutnými očami a mňa zabolelo pri srdci. Koľko nás to bude stáť? Koľko vymeškám v škole?

„Predpísali sme najsilnejšie lieky proti bolesti, aké za daných okolností môžeme,“ pokračovala doktorka a pozerala sa na môjho otca, „ale sestričky hovoria, že sa aj tak každých pár hodín budí a snaží sa hýbať. Dostáva toho najviac, čo jej môžeme bez rizika bezpečne podať, pravdepodobne preto je teraz hore a cíti sa dostatočne pohodlne. Ale musíme zabezpečiť, aby sa nehýbala.“

Nepamätám si, že by som sa budila. Nepamätám si bolesť, ale výraz tváre môjho otca prezrádzal, že on toto moje budenie videl naživo.

„Chcem tým povedať, že jej nebudeme môcť nejakú chvíľu podať nič viac a je hore, takže toto môže byť ... náročná noc.“

Môj otec prikývol. Svaly okolo čeluste sa mu stiahli a päsťou zovrel zábradlie na posteli tak silno, že som myslela, že praskne.

„Budem s ňou celú noc,“ povedal. „Jej matka s ňou bude ráno. Zvládneme to.“

Potom doktorka Nayová odišla a môj otec napravil periny, ktoré ma zakrývali. Cit v tele sa mi pomaly začal vracat a ja som začínala

rozumieť tomu, o čom hovorila doktorka Nayová, a prečo vyzeral môj otec tak ustarostene. Bolo to, ako keby ma pomaly namáčali do roztavene-nej lávy. Možno si myslíš: *Jasné, v pohode by som prežil spálený palec alebo aj celú nohu, bez problému!* Ale tá bolesť pohlcovala viac a viac z môjho tela. Bola som oslabená od bolesti. Dokonca aj pohľad na tvár môjho otca ma bolel. Pretože nemohol nič urobiť a bola som naňho nahnevaná kvôli tomu, že s tým nemohol nič urobiť a potom som bola nahnevaná na seba, pretože som vedela, že bol bezmocný a toto bolo pre neho mučenie.

A ešte? Všetko to bola moja vina.

Keď som sa znova zobudila, bola noc. Môj otec spal na stoličke s otvoreným časopisom na svojej hrudi. Topánky mal vyzuté a ľahko chrápal. Dvere do mojej izby boli otvorené a na moju tvár dopadal lúč svetla, asi zo stanoviska sestier. Stále som nevedela nájsť tlačidlo na privolanie sestry, ale pochopila som, že čas na ďalšie lieky už bol, keďže som sa cítila zasa otupená. Bolesť už len tlela. Chcela som trocha vody, ale nechcela som budiť svojho otca. Nevedela som, ako dlho bol hore. Jeho oblečenie bolo v strašnom stave. Z jeho obvykle upravených vlasov bola zamotaná rohož. Mohol tu byť hodiny, ak nie dni bez prestávky. Nieкто musel byť doma s Carrie. Spomínam si, že vravel niečo o tom, že sa majú s mamou vymeniť, tak možno si čoskoro oddýchne.

Ale z veľkej časti som bola aj rada, že môj otec spal a nemala som koho zavolať. Pretože som vedela, že v momente, kedy si začnú myslieť, že mi je dostatočne dobre, v momente, kedy si uvedomia, že zvládnem reálnu konverzáciu, začnú mi dávať otázky. Veľa otázok. A potom budú všetci vedieť, čo som urobila, že všetko to bola moja chyba.

Okolo mojich dverí sa mihol tieň a nieкто slabým hláskom zašepkal: „Ahoj.“

„Ahoj,“ podarilo sa mi.